

— „Je zegt de fijne waarheid!” — antwoordde de Koninck — „Maar juist daarom grieft het mij zonderling, dat Bredero, die een vermaard poëet is, dus tegen Rodenburgh ijvert. Laat hij zeggen, wat hij in het comportement van den Ridder heeft te laken, en jij meugt oordeelen, of hij waarheid spreekt!”

— „Ik zal het vertellen metten kortsten!” — viel Bredero in, zijn gevuld

.... drukte hij den zwaren hoed in de oogen.

glas grijpend — „Staag moet ik dat geknor en gepreutel hooren! Daar moet een eind af komen!”

Van der Plasse dwong de Koninck weer te gaan zitten. Bredero zag beiden scherp aan, en begon:

— „Mij gedenkt, dat ik Rodenburgh in 1609 heb leeren kennen door mijn vriend Charles Quina, die in dat jaar uit het Fransoosch de eerbare en getrouwe